

РЕШЕНИЕ

№ 7160

гр. София, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1884** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.9б и чл.4 ал.1от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Ц. П., срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 20-0201/10.12.2020 г. на орган по приходите Е. Р. Високалийска, на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи – Л. на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община (СО), потвърден с Решение № СФД21-РД28—35/08.02.2021г., издадено от директора на дирекция „Общински приходи“ към направление “Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК, в частта, в която на дружеството са определени задължения за такса битови отпадъци (ТБО) за периода 01.01.2019 – 31.12.2020г. в размер на 11532,58 лв.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт и решението, поради съществено нарушение на административно-производствените правила при издаването му, противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Конкретно жалбоподателят сочи, че не е обсъдено основаното възражение, относно неприложимостта на чл.15, ал.5 от ЗМДТ за ТБО. Излага доводи, че размерът на ТБО е незаконосъобразно определен и услугата не е била извършвана, тъй като в процесния период сградата не е била въведена в експлоатация. Моли съда да отмени

АУЗД в обжалваната част. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът, директорът на дирекция „Общински проходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, ангажира доказателства и пледира за отхвърлянето ѝ като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Актът за установяване на задължения по декларация е обжалван в предвидения за това срок пред контролния в общинската администрация орган, който с решението си го е потвърдил. Така постановеният от директора на дирекция „Общински проходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен процесуален срок и от лице, имащо правен интерес от оспорването, налагат извод за нейната процесуална ДОПУСТИМОСТ. Като я разгледа по същество съдът намира следното:

Жалбоподателят [фирма] е собственик на $\frac{1}{4}$ ид. ч. от земя цялата с площ от 502 кв.м., представляваща УПИ VIII 1618, кв. 4, м. НПЗ Хладилника В., декларирана с декларация по чл.14 с вх. № [ЕГН] / 27.12.2011 г.

На 08.10.2020 г. е подадена декларация по чл.14, ал. 1 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/08.10.2020 г., с която е вписана новопостроена нежилищна сграда. Недвижимите имоти, собственост на [фирма], находящи се в [населено място], [улица] с партиден номер 7211P58079, включват: УПИ, находящ се в р-н Л., [улица] с площ на имота 502 кв.м., съставляващ УПИ III-1618, кв. 4; паркоместа с площ от 411,54 кв.м.; магазини с площ 289.10 кв.м.; офис с площ от 270 кв.м.; офис с площ от 279,80 кв.м.; офис с площ от 260 кв.м.; склад /други нежилищни обекти/ с площ от 292,54 кв. м.

За сградата има съставени Констативен акт за установяване годността за приемане на строежа от 26.01.2017 г. и Удостоверение за въвеждане в експлоатация № 711/27.08.2020 г. на строеж „Офис сграда с магазини“, пета категория, с административен адрес [улица] .

На 12.11.2020г. с писмо ДЦ20-ТФ26-537 от дружеството е подадено искане за издаване на АУЗД по отношение на начислени задължения за 2019г. и 2020г., касаещи декларация с вх. № [ЕГН]/08.10.2020 г., след като е получено съобщение № [ЕГН], с което се определя размерът на ДНИ и ТБО за имота.

С нареждане № ДЛЦ20-ТД26-573/3/24.11.2020г. административният орган по приходите от състава на Столична общинска приходна администрация е образувал административно производство по чл. 103, ал.3 ДОПК за установяване на публични общински вземания на [фирма] с предмет недвижими имоти, находящи се в [населено място], р-н Л., [улица]. Наредването е връчено на управителя на дружеството на 25.11.2020г.

С писмо до Директора на Дирекция „Общински приходи“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“ е направено запитване и е установено, че няма образувано, висящо или приключило ревизионно производство за разглеждания период 01.01.2019г. – 31.12.2020 г. Констатирано е, че няма различия между подадените декларации по чл.14 и начислените задължения за периода на акта.

Направена е проверка по отношение на задълженото лице за същите обекти, предмет и период на административното производство по чл.107, ал.3 от ДОПК. До

задълженото лице е изпратено Уведомление по реда на чл.26, ал.1 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК.

Установено е, че от страна на дружеството не са подавани декларации за промяна на реда на определяне на такса битови отпадъци /чл.23, чл.24, чл.27 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО, Наредбата /.

С АУЗД № 20-0201/10.12.2020 г. на орган по приходите Е. Р. Високалийска, на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи – Л. на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО на [фирма] са установени задължения за ТБО за периода от 01.01.2019г до 31.12.2020г. в размер на 11408,38 лв. и лихва в размер на 124,20 лв. за следните недвижими имоти, собственост на дружеството: земя с декларирана отчетна стойност 35 000 лв.; сграда с декларирана отчетна стойност 535419.03 лв.; паркоместа с декларирана отчетна стойност 121 177,10 лв. в т.ч.: магазини с декларирана отчетна стойност 87 356,71 лв.; офис с декларирана отчетна стойност 81 585,48 лв.; офис с декларирана отчетна стойност 84 547,00 лв.; офис с декларирана отчетна стойност 77 846,30 лв.; склад с декларирана отчетна стойност 82 906,44 лв. За да определи размера на задълженията за ТБО органът се е позовал на разпоредбата на чл.67, ал.2 от ЗМДТ и чл.26, ал.1 от НОАМТЦУПСО, според които таксата битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията е определена пропорционално в промили на база отчетната стойност на имота. Съгласно Решение № 857 от 20.12.2018 г. на Столичен общински съвет за 2019 г. за нежилищни имоти на предприятия, на основание чл.26, ал.1 от НОАМТЦУПСО, е определен размер на ТБО 10,00%o върху отчетната стойност на недвижимия имот поотделно за всяка от услугите, предвидени в чл.62, ал.1 от ЗМДТ за 2019г и 2020г. Приел е, че съгласно Заповед № СОА18-РД09-1203/30.10.2018 г. и Заповед № СОА19-РД09-1496/31.10.2019 г. на Кмета на Столична община, издадена на основание чл.63,ал.2 от ЗМДТ , за 2019 г. и 2020 г. за район „Л.“, имотът попада в границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци.

АУЗД е връчен на управителя на [фирма] на 14.12.2020г.

С жалба с рег. №ДЛЦ20-ТД26-628/23.12.2020 г. о [фирма], обжалва по административен ред АУЗД по чл. 107, ал. 3 от ДОПК №20-0201/10.12.2020г. пред директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, оправомощен със Заповед №СОА20-РД15-16/03.01.2020 г., в качеството си на решаващ орган по смисъла на ДОПК. Обжалването е в частта, в която с АУЗД на дружеството са установени задължения за ТБО за 2019г. и 2020г. В останалата част, в която са установени задължения за ДНИ, АУЗД не е обжалван и е влязъл в сила.

С Решение № СФД21-РД28-35/02.08.2021г. е потвърден АУЗД в обжалваната част, след като решаващият орган е приел жалбата за неоснователна. Конкретно в решението е посочено, че задълженията за ТБО за 2019 г. и 2020 г. са обложени за този период тъй като, на основание чл.15, ал.5 от ЗМДТ, е изтекъл едногодишният срок от издаването на констативен акт за установяване на годността за приемане на сградата от 26.01.2017 г. По отношение на установените задължения за ТБО за 2019 г. и 2020 г., е взел предвид, че съобразно чл.64, ал.1 ЗМДТ, таксата по чл.62 се заплаща от лицата по чл.11 за имотите на територията на общината. В чл.11, ал.1 от ЗМДТ е регламентирано, че данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, а жалбоподателят е обложен за този период с данък недвижими

имоти и не е обжалвал тези задължения. Изтъкнато е, че ревизиращият орган, след подаване на коригираща декларация от 08.10.2020г., е начислил само задълженията за сградата, като това подробно и изчерпателно е описано в оспорвания АУЗД.

Решението е изпратено на дружеството с писмо изх. № ДЛЦ20-ТД26-537/10/10.02.2021г. и видно от приложеното в административната преписка известие за доставяне, е връчено на 11.02.2021г.

Жалбата срещу АУЗД до съда е подадена чрез директора на дирекция „Общински проходи“ към направление “Финанси и здравеопазване“ при СО на 18.02.2021г. – в законоустановения срок.

В хода на съдебното производство, освен административната преписка, са събрани писмени доказателства, представени от ответника, във връзка с извършване на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

Прието е и заключени по допуснатата ССЕ, което не е оспорено от страните. Вещото лице е установило, че с оспорвания АУЗД по чл. 107. ал. 3 от ДОПК № 20-0201/10.12.2020 г. правилно са изчислени задълженията за ТБО на [фирма] за 2019 г. и 2020 г. И от определения размер на ТБО в АУЗД са приспаднати платените от жалбоподателя суми за ТБО за 2019 г. и 2020 г. в размер на 350 лв. за всяка една година. Заключило е, че услугите, включени в предмета на ТБО в периода 2019 г. и 2020 г. за процесната сграда на [фирма] са били предоставяни.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служителите на общинската администрация по реда на ДОПК. Според алинея трета на същата разпоредба, в производствата по чл. 4, ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал.4, служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината. Съгласно чл. 9б от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал.1-5 от ЗМДТ. По делото е представена Заповед №СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г., издадената от кмета на Столична община, с която на осн. Ч.44, ал.2 от ЗМСМА и чл.4, ал.4 от ЗМДТ, вр с чл. 4, ал.1 и ал.3 ЗМДТ и чл.8, ал.5 ДОПК са определени служителите от състава на СО, които упражняват компетентността на органи по приходите в производствата по чл.4, ал.1, ал.3 и чл.9б от ЗМДТ. Представени са и трудов договор и анекси към него, както и длъжностна характеристика за издателя на АУЗД, от които се установява, че е издаден от компетентен орган.

Оспорваният АУЗД е изготвен в писмена форма и съдържа нормативно изискуемите реквизити - мотиви и разпоредителна част, основания за издаването му, необходимите индивидуализиращи белези на издателя и задължения субект, подпис на издателя и указание за обжалването му. В същия са посочени фактическите и правни основания за издаването му - на основание чл. 107, ал.3 от ДОПК, във връзка във връзка с подадено искане от дружеството за издаване на Акт за установяване на задължения, заведено в деловодството на отдела с вх. № ДЛЦ20-ТД26-537/2/12.11.2020 г. и Наредване № ДЛЦ20-ТД26-537/3/24.11.2020 г., относно декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх.№ [ЕГН]/27.12.2011 г. и декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/08.10.2020., подадени от жалбоподателя като собственик на: ид.ч. от земя цялата с площ от 502 кв.м., представляваща УПИ VIII 1618, кв. 4, м. НПЗ Хладилника

В.; паркоместа с площ от 411,54 кв.м.; магазини с площ от 289,10 кв.м.; офис с площ от 270 кв.м.; офис с площ от 279,80 кв.м.; офис с площ от 260,00 кв.м.; склад /други нежилни обекти/ с площ от 292,54 кв.м.

Подробно са описани фактическите основания за издаване на акта, посочени са изчерпателно и намерените за приложими правни норми. В табличен вид са отразени установените размери на задълженията по години и лихвите за просрочие към тях. За всяка от годините 2019г. и 2020г. е посочен размерът на установената ТБО. За всяка година е посочено как се формира размерът на ТБО, за всяка една от услугите по чл.62 ЗМДТ. Посочено е, кога и как са платени. Съдържащите се фактически и правни основания в АУЗД дават възможност на неговия адресат да установи по несъмнен начин основните елементи на установените задължения за ТБО. Те са доразвити и допълнени в Решение № СФД21-РД28-35/02.08.2021г. на директора на дирекция „Общински проходи“ към направление “Финанси и здравеопазване“ при Столична община, с който актът в обжалваната част е потвърден.

Относно приложението на материалния закон съдът приема следно

Съгласно чл.11 от ЗМДТ данъчно задължените лица са собственици на облагаеми с данък недвижими имоти. Съгласно чл.64 от ЗМДТ таксата по чл.62 се заплаща от лицата по чл.11 за имотите на територията на общината. Следователно жалбоподателят, като собственик на посочените и декларираните недвижими имоти, е задължен и за заплащане на ТБО.

В чл.15, ал.1 от ЗМДТ е предвидено, че за новопостроените сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени. В ал.3 на чл.15 ЗМДТ е предвидено, че завършването на сграда или на част от нея се установява с удостоверение за въвеждане в експлоатация или разрешение за ползване, издадени по реда на Закона за устройство на територията. Съгласно чл.15, ал.5 от ЗМДТ, данъкът по ал. 1 се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж, съответно – в едногодишен срок от съставяне на констативен акт по чл. 176, ал. 1 от Закона за устройство на територията, сградата не е въведена в експлоатация или не е издадено разрешение за ползване.

В обжалвания АУАН органът по приходите е приел, че посочената разпоредба е приложима и за ТБО и с акта е установил задължения за ТБО за 2019г. и 2020г. Това е и основният спор между страните в настоящето производство - приложима ли е разпоредбата на чл.15, ал.5 ЗМДТ, намираща се в Глава втора “Местни данъци”, раздел I “Данъци върху недвижимите имоти” и при установяване на задължения за ТБО.

В ЗМДТ не е предвидено от кой момент се заплаща ТБО. Както бе посочено в чл.64 е предвидено, че ТБО се заплаща от лицата по чл.11, но тази разпоредба определя единствено кръга на задължените лица, но не и моментът, от който се дължи таксата.

В чл.21, ал.2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (Наредбата) е предвидено, че за новопостроени сгради или части от сгради се дължи такса от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени или е започнало ползването им. Цитираната разпоредба възпроизвежда текста на чл. 15, ал.1 ЗМДТ. За да възникне задължението, сградата следва да е завършена или да е започнало използването ѝ, като двете условия са предвидени алтернативно, т. е. достатъчно е да е налице едно от тях. Тълкуван в контекста на останалите алинеи на разпоредбата, а и от алтернативно

предвидените предпоставки за дължимост в този случай (завършване на имота или начало на ползване на имота) следва, че текстът визира недължимост на ТБО за обекти в процес на изграждане, които не представляват годни за ползване такива. Тоест дължимостта на ТБО в тази хипотеза е свързана с годността на имота да бъде ползван и да служи по предназначението си.

В Наредбата относно началния момент, от който се дължи ТБО не е предвидена хипотеза, аналогична на чл.15, ал.5 ЗМДТ, която е предвидена за ДНИ и това е така, тъй като заплащането на ТБО е свързано с използването на сградата, съответно с възможността за ползване на услугата и има възмезден характер за разлика от данъка. Именно затова прилагането на чл. 15, ал.5 ЗМДТ по аналогия от общинската администрация е недопустимо.

Моментът на завършване на строежите се определя от ЗУТ и издадените на основание на този закон подзаконови нормативни актове. Съгласно чл. 177, ал.2 и ал.3 от ЗУТ сградите, в зависимост от категорията на строежа, се въвеждат в експлоатация въз основа на разрешение за ползване, издадено от органите на ДНСК при условия и по ред, определени в наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството или въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж. В конкретния случай сградата, в която се намират имотите е строеж от пета категория, поради което, съгласно чл.177, ал.4 ЗУТ, се въвежда в експлоатация въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж, при условия и по ред, определени в наредбата по ал. 2. в този смисъл е и практиката на ВАС, (Решение № 14520 от 3.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 5737/2014 г. и др.)

По делото е представено Удостоверение за въвеждане в експлоатация № 711/27.08.2020г. Няма данни, нито твърдения използването на сградата да е започнало преди това. Следователно, на осн. чл.21, ал.1 от Наредбата, ТБО за сградата следва да се дължи от началото на м.09.2020г. Като е изчислил размера на ТБО въз основа на разпоредбата на чл. 15, ал.5 ЗМДТ за имотите част от сградата преди същата да е въведена в експлоатация, органът по приходите е постановил незаконосъобразен АУЗД, поради неправилно приложение на материалния закон, който в незаконосъобразната си част следва да бъде отменен.

Съгласно чл.62 ЗМДТ, за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, се заплаща такса, размерът на която се определя по реда на чл.66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други

съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет, въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за посочените в същата разпоредба дейности. Условието, при които не се събира такса за някоя от услугите са посочени в чл.71 ЗМДТ, като по отношение на услугите по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване е необходимо тази услуга да не се предоставя от общината.

С оглед посочените разпоредби, за да бъде дължима таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване е необходимо от ответника да се докаже наличието на две кумулативно предвидени предпоставки - принадлежност на имота към територията на съответното населено място и реалното предоставяне на услугите.

Съдът приема, че и двете предпоставки са доказани. Както сочи вещото лице в приетата ССЕ и при изслушването в съдебно заседание, че услугите включени в предмета на ТБО в периода 2020г. м за процесната сграда са били предоставяни. Установено е, че декларираните имоти се намират в населено място – [населено място], като не се спори и по обстоятелството, че в района на имотите са предоставят услугите, които съставляват компонентите на ТБО.

Относно възражението, че услугата сметосъбиране не се е предоставяла от жалбоподателя е предоставена кореспонденция между дружеството жалбоподател и Столичен инспекторат. От писмото от Столичен инспекторат (л.119 от делото) се установява, че при извършена проверка на място е установен един брой контейнер за битови отпадъци - 1100 л. с кратност на извозването седем пъти седмично. Писмото е регистрирано на 19.11.2020г., но от съдържанието му не може да се установи датата, на която е поставен контейнерът. Следва обаче, че това се е случило преди датата на проверката, която също не се установява. От събраните писмени доказателства (оформени като Приложение 1 към делото), се установява, че в района на имотите са предоставяни услугите.

На основание чл. 160, ал.1 ДОПК съдът решава делото по същество, поради което и по изложените съображения оспорваният АУЗД следва да бъде отменен в частта, в която на [фирма] са установени задължения за ТБО за 2019 г. в размер над 350 лв, което представлява ТБО за земя – изчислена съгласно от декларираната отчетна стойност 35000 лв. и определения в ал.26, ал.1 от Наредбата размер на ТБО – 10 промила), както и за 2020г. в частта, в която на дружеството са установени задължения за ТБО в размер над 2139,62 лв. (, изчислени за сградата от 01.09.2020 г. до 21.12.2020г. с оглед декларираната отчетната стойност на имотите в сградата и определения в ал.26, ал.1 от Наредбата размер на ТБО – 10 промила плюс 350 лв. ТБО за земята

за цялата 2020г). Тъй като в разпоредителната част на обжалвания АУЗД задълженията са установени общо за периода 01.01.2019 – 31.12.2020г. АУЗД следва да бъде отменен в частта, в която на [фирма] са установени задължения за ТБО над 2489,62 лв. В останалата част обжалването следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 161, ал.1 ДОПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1074 лв., съразмерно с уважената част на жалбата. На ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 189 лв., съразмерно с отхвърлената част от жалбата и с оглед размера на възнаграждението според чл. 8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от горното и на осн. чл. 176 АПК, във вр. с пар. 2 ДР ДОПК и чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], Акт за установяване на задължение по декларация № 20-0201/10.12.2020 г. на орган по приходите Е. Р. Високалийска, на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи – Л. на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД21-РД28—35/08.02.2021г., издадено от директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК, в частта, в която на дружеството са определени задължения за такса битови отпадъци за периода 01.01.2019 – 31.12.2020г. в размер над 2489,62 лв.

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], против Акт за установяване на задължение по декларация № 20-0201/10.12.2020 г. на орган по приходите Е. Р. Високалийска, на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи – Л. на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД21-РД28—35/08.02.2021г., издадено от директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК, в останалата част над 2489,62 лв. до 11532,58 лв.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 1074

(хиляда и седемдесет и четири) лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], ул. Проф „С. И.“
№ 6, да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в
размер на 189 (сто осемдесет и девет) лева.

Решението подлежи на пред Върховния административен съд в
14-дневен срок от съобщението, че е изготвено.

Съдия: